

HOOFDSTUK 1

Op het moment dat de deur openging ademde de jongen in. Het leek alsof hij het wist. Het meisje kwam de kamer in en een tel later was hij verloren.

Het meisje liep zonder een echte glimlach op haar gezicht, maar ook zonder aarzelen naar de halve kring van stoelen. Ze was ouder, zeker weten. Hoogstwaarschijnlijk. Dus het was hopeloos. Ze ging recht tegenover hem zitten, aan haar uiteinde van de halve kring. Zonder op te kijken sloeg ze haar geniale, perfecte benen over elkaar en wipte een lange zwarte vlecht over haar schouder. Toen hij weer uitademde, was de jongen verliefd.

Het was alsof hij was verdronken in een zee van *willen*.

Zonder te weten hoe precies, wist hij op de een of andere manier dat hij het meisje alles zou geven, als zij dat wilde. Vanaf dit moment kon ze het allemaal zo krijgen: zijn iPad 3 (daar mocht hij zelf toch niets meer mee doen), zijn eerste druk van *Negen verhalen* van J.D. Salinger, zijn Xbox, zijn honkbal met de handtekening van Doc Halladay én zijn lievelings-Orcs uit het Warhammer Fantasy Battle-spel — gewoon de achtste editie, trouwens, niet dat andere aanstellerige gedoe. Voor haar zou hij zijn lastigste rituelen de baas worden en zijn laatste restje gezond verstand opofferen.

'Gegroet, Robin, en welkom!' zei dokter Mutinda met een knikje naar haar en een knikje naar de rommelige map op zijn schoot. Dit verpestte het belangrijke moment en maakte het tegelijk nog groter. Nu wist de jongen hoe ze heette.

Robin.

‘Bedankt,’ zei het meisje tegen haar voeten, en de jongen stopte met ademhalen, zo hypnotiserend was haar stem.

Het meisje had blauwe ogen. Tot op die seconde had de jongen nooit op de kleur van iemands ogen gelet; hij had niet eens kunnen zeggen wat voor kleur ogen zijn moeder had. Maar Robins ogen... ja, die hadden de kleur van een woeste lucht, omrand door dikke roetzwarte wimpers. Haar schoonheid — en gek genoeg sprong geen van de aanwezigen op om hier iets over te zeggen — was betoverend. In zijn binnenste voelde alles gebutst en gehusseld.

Het deed pijn om naar haar te kijken, maar hij kon het niet laten.

Dus zó was dat?

‘Robin Plummer is een ietwat late toevoeging aan ons gezellige clubje, aangezien ze nog maar net een opname achter de rug heeft.’

Opname. Zijn hart bleef stilstaan en begon weer te kloppen. Hij concentreerde zich op zijn ademhaling zoals Chuck Mutinda hem geleerd had — alleen had hij nooit zo goed opgelet, dus het hielp niet. *Opname.* Ze flipten allemaal bij de gedachte aan *opname*.

‘Robin, welkom in kamer 13B en deze praatgroep voor adolescenten met obsessief-compulsieve stoornis. Er is geen kamer 13A,’ legde Chuck uit, ‘dus die B is eigenlijk een beetje onzinnig. En je hebt vast ook al gezien dat je met de lift niet naar de dertiende kunt. Je moet er op de veertiende uit om op deze verdieping te komen.’

‘Ja man, hoe zit dat eigenlijk? De eerste keer heb ik een halfuur in die klotelift gestaan. Ik dacht dat het een of andere zieke test was of zo,’ zei Peter Kolchak, onderuitgezakt op zijn stoel. Een paar anderen grinnikten instemmend.

‘Kortom,’ vervolgde Chuck zonder op de onderbreking te letten, ‘in een gezegend hoekje van het bestaan, eh... bestaan wij niet.’ Hij zei dit zoals hij bijna alles zei, met een vleugje Jamaicaanse zangerigheid. Dat land had hij lang geleden achter zich gelaten, maar de melodieuze cadans van de taal nog niet. Hij boog zich weer over zijn map. ‘Robin is zestien en...’

Zestien! De jongen beet zich in het getal vast. Zestien was fout. Het was een even getal en moest daarom gesteriliseerd worden. En als leeftijd was het helemaal goed fout. *Zestien* — hij herhaalde het vijftien keer en tikte het drieëndertig keer, tot het ‘precies goed’ voelde. Oké, dus het had erger gekund. En toen beseftte hij dat het erger was. Je had ook nog de kwestie lengte. Je zag het zelfs als ze zat. De lengte, haar lengte, kon en zou zeker een hindernis worden. Robin was opvallend lang voor een zestienjarige godin, en hij was helaas, onbetwistbaar, heel klein voor een jongen van bijna vijftien. Te jong, te klein — absoluut obstakels.

Maar ook die waren overkomelijk.

De jongen zou groeien, en hard ook, nu hij een doel had. Hij had gewoon nooit eerder een doel gehad, niet echt, in elk geval kon hij zich er niet één herinneren. Hij zou meteen beginnen, onmiddellijk, vanaf nu. Terwijl Chuck de hele groep aan Robin voorstelde, begon de jongen zijn splinternieuwe doelen op een rijtje te zetten. Met opsommingstekens ervoor schreef hij ze met zijn rechterwijsvinger onopvallend in zijn linkerhand.

- Onmiddellijk groeien.
- Moed vatten.
- Moed houden.
- Normaal worden.
- Met Robin Plummer trouwen.

Zo moest het lukken.

De jongen ging stram rechtop in zijn stoel zitten. De ruwe plastic rand van de rugleuning sneed in zijn schouderbladen. Hij was bijna aan de beurt.

‘En naast Elizabeth Mendoza zit...’

‘Mooie Adam,’ zei Peter, die gedurende Chucks voorstelrondje aan één stuk door commentaar leverde. Peter zat naast Robin en keek de hele tijd naar haar, en intussen schoof hij heel langzaam dichterbij haar toe. *Mooi? Wat krijgen we nou?* Peter zou een probleem worden. Of misschien moest zijn medicatie worden bijgesteld. Bij sommige mensen was dat moeilijk te zeggen.

Chuck trok een wenkbrauw op, wat voor Chucks doen al heel dreigend was. 'En naast Elizabeth zit ons jongste groeps-lid, Adam Spencer Ross.'

Had hij dat echt gezegd? Samen maakten Chuck en Peter van Adam een lief klein groepskonijntje. Elizabeth was verdorie maar een paar maanden ouder dan hij! Vorige week, op de eerste bijeenkomst, had Chuck hem op precies dezelfde manier voorgesteld. Om een of andere reden had het toen een stuk minder sullig geklonken. Normaal zou Adam nu tikken of tegels tellen, maar aangezien hij sinds zeven minuten een man met een doel was, deed hij dat niet. Bovendien zaten ze allemaal naar hem te kijken. En dus wierp Adam Spencer Ross dobbelstenen waarvan hij zelf niet wist dat hij ze had. Hij ging nog rechter zitten en schonk Robin een subtiel lachje dat 'laat ze maar' moest betekenen.

En toen gebeurde er een wonder.

Ze lachte terug.

Hij kreeg warme voeten. Naar de anderen — vorige week had hij trouwens al geconcludeerd dat die allemaal veel en veel gekker waren dan hij — had ze niet teruggelachen. Onder het opsommen van zijn nieuwe levensdoelen had hij haar reacties op Chucks voorstelpraatjes scherp in de gaten gehouden. Na jaren van op zeer hoog niveau multitasken kon hij tegelijk tikken, tellen én cruciale informatie opnemen.

'En tot slot terug naar ons nieuwste lid, Robin Plummer...'
Chuck zocht in zijn aantekeningen, waarbij hij met zijn dreadlocks naar haar leek te zwaaien. 'Robin zit in de vijfde klas van Chapel High.'

Oké, klaar! Over en uit! Officieel niets meer aan te doen! De vijfde was bijna de zesde. Het was bijna van school áf! Meisjes uit de vijfde gingen soms met studenten. Dat wist hij zelfs. Peter Kolchak, die nog steeds verliefd naar haar zat te kijken, was zo'n student, of zou zo'n student zijn als hij niet de mist in was gegaan. Adam zat in de vierde. Dit was een Romeo

en Julia-verhaal. Dat hij in het begaafdenklasje op St. Mary zat was geen pluspunt. Hij werd weer helemaal opnieuw kwaad op zijn moeder. Die had vierkant geweigerd hem van groep twee naar groep vier te laten gaan, al hadden de nonnen daar (voor nonnen dan) sterk op aangedrongen. Door zijn moeder zaten Robin en hij nu niet in dezelfde klas. Adam tikte drie keer met zijn rechtersvoet tot negenentwintig en sloot voor de zekerheid af met drie middelvingertikken. Zelfs in deze kamer vol kenners was het nauwelijks waarneembaar. Zijn ergernis zakte. Zijn moeder bedoelde het goed en hij hield toch van haar, wat voor kleur ogen ze ook had.

Robin legde haar handen gevouwen in haar schoot. Ze staken een heel eind uit haar dennengroene mouwen. De blazer van haar schooluniform was te klein en de rok te kort. Dit was meer achteloosheid dan een poging om cool te zijn. Dat durfde Adam te zweren. Op de glimmende, perfecte lippen na was haar stralend magnifieke gezicht volkomen make-uploos, maar haar nagels waren glanzend lichtblauw gelakt. *Robin* betekende roodborstje. Roodborstjes legden lichtblauwe eitjes. Hij was er rotsvast van overtuigd dat ze daarom deze kleur had gekozen. Hij snápte het. Het was nog een reden extra, bij de duizelingwekkend snel aangroeiende verzameling van redenen, om voor eeuwig met haar samen te willen zijn.

Op zijn eigen ontspannen manier was Chuck intussen ernstig op dreuf geraakt. Hij was bezig opnieuw de hele groep langs te gaan. Er werd gemopperd.

Adam had iets gemist.

‘Geloof me, mensen, onderzoek toont aan dat dit heel bevrijdend kan zijn. Kijk gewoon eens hoe het bevalt. Kies een persoonage. Soms kun je dichter bij jezelf blijven als je iemand anders bent.’

Hè?

Chuck zat erbij alsof het hem om het even was. Maar Adam wist wel beter. Hij had al bijna een jaar individuele therapie gehad voor Chuck opperde dat het tijd was om bij een groep te gaan. Het was dokter Mutinda helemaal niet om het even.

Chuck had de groep gevraagd om voor deze en alle volgende sessies een pseudoniem te kiezen, zoals hij het noemde. Ze zou-

den hun door twijfel verscheurde, neurotische en ploeterende ik bij de deur achterlaten en tijdelijk een oppermachtig wezen worden. Adam raakte ondanks zichzelf enthousiast. Hij zou ophouden te bestaan, veranderen in Lord Kroak of Grimgor Ironhide! Ja! Waarom niet?

Maar nadat de derde gekozen had werd er een duidelijke trend zichtbaar: behalve Elizabeth Mendoza, die voor een reality-soapy ging die Snooki heette, riepen ze allemaal de hulp in van striphelden. De groep viel zelfs ruwweg uiteen in Justice League en Avengers, met een loslopende X-Man ertussen. Connie Brenner koos voor Wonder Woman, Peter Kolchak haalde Wolverine erbij. Kyle Gallagher zei dat hij Iron Man wilde zijn en Tyrone Cappell was het liefst Green Lantern, als iedereen dat goed vond.

‘Nee joh, Cappell!’ snoof de kersverse Wolverine. ‘Heb je het niet gehoord dan? Green Lantern is een poot... ik bedoel homo.’

Green Lantern leek hier even op te kauwen en stamelde toen: ‘Eh... j-ja, dus Green Lantern is eigenlijk perfect.’

‘O. Op die manier. Cool. Mij best,’ zei Wolverine.

Jacob Rubinstein, die aan de andere kant van Robin zat, koos Captain America en kon niet meer ophouden met grijnzen. Chuck kwam ertussen om te zeggen dat Nicolas Redmond, de zwartgallige kolos die niet zozeer in de halve kring zat, maar erachter, voor Thor had gekozen. ‘Toch, Nick?’

De donderwolk gromde instemmend.

Adam zat als een dwaas naar de Noorman te grijnzen. Hij kon het niet laten. ‘Ja man, Thor is klasse!’ De pasbenoemde Noorman keek hem dreigend aan. Gaf niet. Adam was gek op de comics over de gekwelde Thor. In zijn kast lagen een miljoen afleveringen netjes op volgorde. Nicolas Redmond was een perfecte Thor.

Toen was het háár beurt.

‘Robin,’ zei ze zacht. ‘Als jullie het niet erg vinden kies ik gewoon Robin.’ De pijn schemerde door elke klinker en medeklinker.

En Adam, die nog helemaal nooit op meisjes had gelet — oké, soms wel een beetje, maar niet écht — Adam wist dat hij haar moest redden, zou redden, of anders strijdend ten onder

gaan. Hij hield meer, intenser van haar dan hij nog maar een paar minuten geleden voor mogelijk had gehouden. Robin, zijn Robin, had een echte superheld nodig — een triomfator, een ridder — en die zou hij zijn. Voor haar kon en zou Adam normaal en onverschrokken worden. Hij wilde zo graag onverschrokken zijn. Hij kon het. Hij werd haar superheld.

Dat was het!

Ze keken nu allemaal naar hem, inclusief Thor en Robin. Haar glimlach werd zachter, ook dat wist Adam zeker. Hij voelde zichzelf groeien. Het klopte allemaal precies. Het universum ontvouwde zich exact zoals de bedoeling was.

‘Batman,’ zei hij met krachtige, duidelijke stem. Adam Spencer Ross werd haar Batman.

HOOFDSTUK 2

‘En, goede vriend, heb je je huiswerk gedaan?’

Adam en Chuck waren op ongeveer driekwart van hun maandelijks gesprek toen Chuck zijn vulpen tussen de vingers van zijn rechterhand door liet slalommen. Het gegoochel met de pen werkte hypnotiserend. Wist Chuck dat? Dat moest wel. Chuck wist alles.

Het enige wat Adam voor zijn therapie hoefde te doen was de Lijst maken. Maar meestal deed, kon of wilde hij dat niet, en hij wist niet waarom. Chuck gaf ook de groep huiswerk op. Meestal iets uit een handleiding over obsessief-compulsieve stoornis die ze voor het begin van de groepstherapie hadden moeten aanschaffen. Dat huiswerk maakte Adam ook niet. Het was debiel. Voor school maakte hij zijn huiswerk altijd. Hij was waarschijnlijk de enige leerling op St. Mary die dat deed. Hij maakte het in recordtijd op een van de schoolcomputers in de schoolbibliotheek. En hij maakte het foutloos. Maar Chucks opdrachten?

Nee.

Tot vandaag.

Want sinds kort had Adam *doelen*.

‘Yep. Ja hoor, dok, gedaan.’

Chuck trok eerst zijn linkerwenkbrauw op en toen zijn rechter. Hij vond het vreselijk als ze ‘dok’ tegen hem zeiden.

‘Eens moet de eerste keer zijn, toch?’ zei Adam.

Chucks wenkbrauwen werkten ook hypnotiserend. Hij kon ze onafhankelijk van elkaar bewegen — een superieur kunstje

als je erover nadacht. Als Chuck de rechter optrok was hij pissig of gefrustreerd, zoals laatst met Wolverine. Ging de linker omhoog, dan was hij verrast of verbaasd, zoals nu.

Het was de bedoeling dat Adam elke week een lijst van tien punten maakte, een soort inventarisatie, en die meenam om aan Chuck te laten zien. Chuck had hem de opdracht zo'n vier maanden geleden gegeven en vandaag had Adam eindelijk de eerste gemaakt, op weg naar zijn afspraak. Maar hij had het tenminste gedaan. En hij zou de Lijst vanaf nu elke week maken én meenemen naar het gesprek. Als zo'n achterlijke huiswerkopdracht hem sneller op het goede spoor kreeg, aan de kant dan maar, want die trein moest Adam hebben. Robin wachtte.

'Zullen we hem samen doornemen?' vroeg Chuck.

'Nee! Eh... ik bedoel, nee. We... Niet nu, graag. Oké?' Adams hart sloeg op hol. Zodra Chuck 'doornemen' zei stond het in de startblokken. Natuurlijk wilde de therapeut de Lijst 'doornemen', bespreken, analyseren. Jezus, hij had het al niet meer bij het idee dat Chuck het ding zou lezen.

Chuck schoof zijn bril lager op zijn neus en tuurde over de rand. Het was een enorm pilotengeval uit de jaren tachtig van de vorige eeuw. De man was een tijdscapsule op pootjes.

Adam gaf zuchtend toe en overhandigde Chuck een vel papier dat zo vaak was opgevouwen dat het prijswinnaar in een krankzinnige origamiwedstrijd had kunnen zijn. De therapeut vouwde het omstandig open en begon te lezen terwijl Adam vanbinnen ijsbeerde. Hij kende de Lijst uit zijn hoofd. Hij had hem verschillende keren in gedachten opgesteld voor hij een pen op papier zette. Er mankeerde nogal wat aan.

12 september **DE LIJST** Adam Spencer Ross

Medicatie: Anafranil 25 mg 1x daags
Lorazepam indien nodig 4 a 6 per week

Belangrijkste dwanghandelingen en -gedachten:
ordenen, tellen, magisch denken m.b.t. zuiveringsrituelen

1. Ik geloof dat ik maandag verliefd ben geworden op Robin Plummer. Dit is een heel onprettig gevoel. Als ik kon zou ik er een eind aan maken.
2. Ik geloof dat ze me groep 3 hadden moeten laten overslaan. Dan zat ik nu in de vijfde en was mijn hele leven anders. Beter. Ergens.
3. Ik geloof dat stones (Ben stone) en ik dankzij Warhammer al die jaren ons hoofd boven water hebben weten te houden, al is het maar net.
4. Ik geloof dat mijn halfbroertje 'Moppie' van vier meer van me houdt dan alle volwassenen in ons leven bij elkaar. Dat maakt hem niet minder irritant.
5. Ik geloof dat die hele praatgroep (op Robin na) zo gestoord is als een deur. Ik zie niet hoe het zou moeten helpen, maar dat superheldenverhaal is wel aardig.
6. Ik geloof dat even getallen ingewikkelde dingen zijn en in specifieke (maar niet voorspelbare) gevallen toxische negatieve ionen bij zich kunnen dragen.
7. Ik geloof dat ik een leugenaar ben omdat ik alles wat ik moet verbergen moet verbergen. Het is moeilijk te onthouden waar de ene leugen ophoudt en de andere begint. Ik geloof dat zo veel liegen een ander iemand van je maakt, dat je er ziek van wordt.

Chuck vertrok onder het lezen geen spier, maar Adams hart bleef in de startblokken wachten op het startschot, wachten op tekenen van walging.

Op uw plaatsen!

Zonder op te kijken vroeg Chuck of Adam aan zijn ademhalingsoefeningen had gewerkt. Adam zei ja.

Klaar!